..וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...וגם זה...

החופש מת – יחי החופש!

איזה יום זה האחד בספטמבר: כל החגים מחווירים לידו. הילדים חוזרים לבית־הספר, והגאולה פורצת לחיינו הקשים. מאז ה־30 ביוני אני כבר עושה תוכניות, כמה דברים אני אספיק לעשות ב־1 בספטמבר. החלטתי שאקום מוקדם, כבר ברבע ל־8 אפזר את ילדיי — אחד לגן ואחד לבית־הספר — ואצא לדרור. אלך לקופת־חולים לשלם את המיסים, אלך לדואר להוציא כמה מיכתבים רשומים (בטח רפורטים), אחר־כך, בדרך לסופרמרקט, אקנה את הרוכסן הוורוד שקשה להשיג ליד הבית, וב־12 אגיע למערכת, לפגישה שקבעתי.

תוכנית מעניינת ורב־גונית כזאת לא הרבה אנשים יכולים להמציא. בהמצאות אני ממש טובה, אלא שביצוען לא כל־כך מסתדר לי. (למה נזכרתי פתאום במרידור? לא יודעת.)

אז ככה זה הלך. בבוקר הלכתי עם הילד הקטן לגן החדש (גן של הכי־גדולים), ואת בעלי שלחתי עם הילד הגדול, להתחיל את כיתה גימל. אמרו לי בגן לבוא בשעה 10 ולקחת אותו הביתה. אז הלכתי לבית־הספר, כדי לבדוק מתי צריך לקחת את הגדול. אמרו שב־12.

מפני שאני בדרך כלל אשה עובדת, יש לי לפעמים מטפלת. המתחילה לעבוד אצלי בשעה 1. מבית־הספר הלכתי לחברה ושאלתי אותה, אם הגדול יכול לבוא אליה אחרי הלימודים. עד שהמטפלת שלי תאסוף אותו. היא אמרה שכן. בינתיים השעה כבר 9 וחצי, וב־10 הקטן כבר מחכה לי. רצתי לבית־הספר ואמרתי לילד, שבמקום שילך לגן כיד לחכות לי שם, שילך לחברה וייחכה שם למטפלת. מבית־הספר כבר רצתי לגן (התחיל להיות מאוחר) ולקחתי את הילד הקטן, כדי להביא אותו למקום ששם המטפלת שלי עובדת, עד שהיא מתחילה לעבוד אצלי. מסרתי לה את הילד הקטן ואת הכתובת של החברה. אז נעצרתי לרגע, נאנחתי אנחה עמוקה, ורצתי לפגישה שהייתה לי ב־12 במערכת.

אחרי החגים, מה שלא יהיה, אני אלך לקופת־חולים, לדואר ולחנות של הרוכסנים הוורודים.

זה כמעט בטוח.

...ובאותו עניין

כשבני הגדול חזר מיום לימודיו הראשון בכיתה גימל, הוא סיפר לי שהמורה נחמדה והיא הבטיחה לא לתת להם שעורים בימי השישי. הוא גם סיפר, שהמורה חילקה לכל ילד דף, וביקשה מהם לכתוב על הדף מה היה הדבר הכי־שמח שקרה להם בחופש, ומה הדבר הכי־עצוב. ומה כתבת? שאלתי אותו. „כתבתי שהדבר הכי־שמח שקרה לי בחופש היה שבגין התפטר, והדבר הכי־עצוב שקרה לי זה שנסעתי עם כל המישפחה שלי באווירון והתרסקנו."

אין מה לעשות. זה הילד שיש לי. אני מקווה שלמורה שלו יש מנה גדושה של חוש־הומור, אחרת אי־אפשר להסתדר עם הילד הזה.

ספר במקום אספרין

אני בטוחה שזה מכוון נגדי באופן אישי: הפסיכולוגים האלה, שכל הזמן כותבים ספרים ומנסים להסביר לי את עצמי ולהעמיק את ידיעותיי במופרעויות השונות שלי, כמה אני פרנואידית ודאגנית ושיש לי התקפי חרדה ותי־סמונת־יידשע־מאמא ואובססיה למקרוני עם רוטב, וכל מיני דברים כאלה.

שנים שאני לא שמה עליהם כלום. הם כותבים ואני לא קוראת. רואה ספר כזה מגיע הביתה בעצמו, מעיפה אותו באלגנטיות לעבר בעלי ושואלת: „יש לנו מישהו מופרע, שאפשר לתת לו את הספר הזה?"

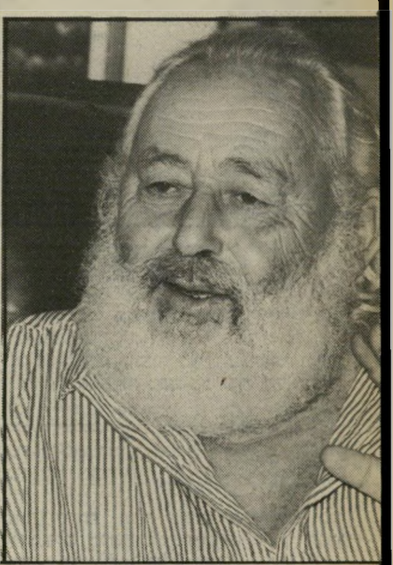

ד"ר רודי

לא רוצה פסיכולוגים ולא רוצה פסיכולוגיה. לא מודה בקיומו של המדע הזה. נקודה. (בטח גם את זה הם ינסו להסביר לי, איכשהו.) לא מבינה את השפה שלהם. המון מילים לועזיות.

אבל הם לא נכנעים. כותבים עוד ספרים ושולחים לי אותם הביתה. אולי אני אתפתה, אולי אני אשבר, אולי לא אשים לב שהספר עוסק בפסיכולוגיה ואתחיל לקרוא בו, ואחר כך לא אוכל להפסיק. כלום. אני לא קוראת. לא מעניין אותי.

עכשיו הם עשו איגוף מימין, ושלחו לי את סיפרו של ד"ר דויד רודי (אחד המפורסמים שבין הפסיכולוגים בארץ), לספר קוראים פסיכולוגיה לא לפסיכולוגים.

אבל אותי הרי לא יסדרו עם שם הספר. ככה. רק כדי לראות אם באמת הוא מתכוון אל העם ובשפתו הוא כותב, עילעלתי בספר קלות. נו, ומה אתם חושבים מצאתי? ספר רכילות שגעוני.

מסופר בו על אילנה, הנשואה לבעלה כבר 25 שנה, ועכשיו הם נפרדו והבעל כל הזמן מסית את הילד נגדה. מסופר בו על גבר אחד, שכל הזמן יש לו הרגשה שאשתו בוגדת בו. מסופר על שימעון, שהוא נער מפותח בן 17, אינטליגנטי ובעל

שער הספר

כריזמה. אבל הוא נוהג לגנוב מבתי חבריו, מפזר צ'קים ללא־כיסוי ומלווה כסף מבלי להחזיר.

רוברט, למשל, הגיע עם הוריו מרומניה כשהיה בן 10, ומאז הוא נורא נוירוטי, ביישן פאתולוגי. ילד מיסכן. אגב, אבא שלו היה בן 40 כשרוברט נולד, ואמא שלו היתה בת 36.

מה אתם אומרים? יש עוד המון גיבורים בספר הזה, ולכולם יש בעיות. ממש ללקק את האצבעות.

אני מספרת לכם על הספר הזה, כי שנים שאני בטוחה שגם אספירין עוזר רק למי שמאמין בו. כך שאם במיקרה אתם מאמינים בפסיכולוגיה, יכול להיות שהספר הזה יעזור לכם למצוא את עצמכם או לאבד את עצמכם — או משהו בין שניהם.

תודה על תשומת הלב.

רוטב ניומן

האמריקאים מגלים את העולם תמיד איכשהו מאוחר. זה אני אומרת בעניין האוכל שלהם. למשל, הם אף פעם לא שמעו שסלט־ירקות הוא ממש נפלא עם שמן זית וחומץ־יין. תמיד הם מגישים את הסלטים שלהם — כלומר, הדבר שהם קוראים סלטים — מתחת לערימה של רוטב סמיך עם טעם חזק מאד. כך שאי־אפשר בכלל להרגיש את טעם הירקות. בעצם, לי, שטעמתי מלפפון אמרקאי, העניין ברור.

בכל סופרמרקט יש להם עשרות בקבוקים של רטבים לסלט. כשאומרים להם שהכי־טוב זה שמן וחומץ, הם מסתכלים עליך כמו על פרימיטיב, וממשיכים לאכול את הדרייסה שפוכה על החסה.

פול ניומן, שהוא אמריקאי, מבין את הסחורה שלו, והוא יודע את הדרך שבה משכנעים בורים. הוא פשוט המציא רוטב לסלט, שנמכר בכל חנות מעדנים בתוך בקבוק, תמורת 1.40 דולר. מהכבוד שאני רוחשת לחתיך הכי־משגע באמריקה, קניתי גם אני את הבקבוק, וסחבתי אותו כל הדרך הביתה, כדי לגלות שניומן הגאון (בטח יש לו איזה סבא יהודי) פשוט הכניס להם את זה בסיבוב. הוא המציא רוטב המורכב מחומץ יין, שמן־זית, שמן־סויה, מים, קצת מיץ לימון, מלח, פילפל שחור ושום מרוסק.

זהו. עכשיו אתם יודעים, וכל שחקנית מתחילה יכולה לעשות לבימאי שלי ולעצמה רוטב לסלט כמו שפול ניומן וג'ואן וודוורד אוכלים בערב.

בתאבון.

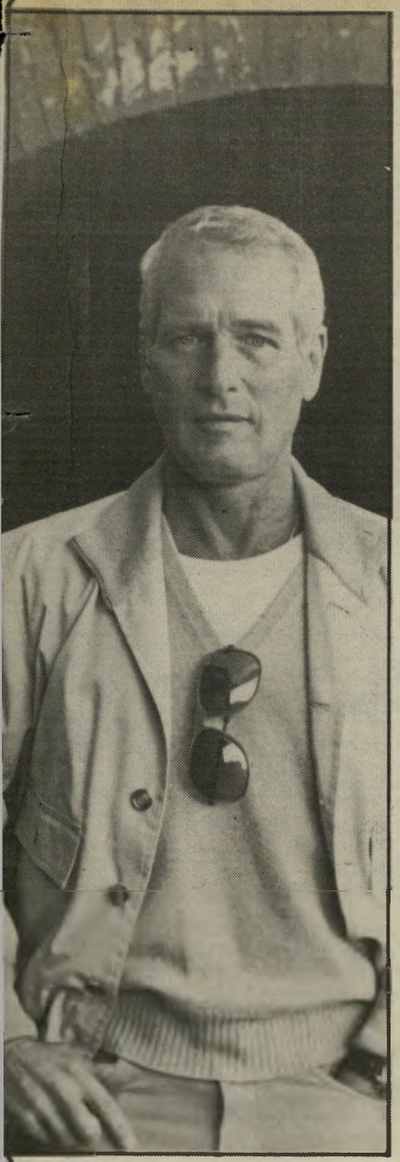

פול ניומן

מרביצים עליו מנה גדושה של חמאה — ורק אחר כך מלח.

לפעמים, במקום חמאה, הם מורחים על התירס מיונז וגם זה טוב מאוד.

התירס האחרון שאכלתי היה מרוח בחמאה, שעליה פזורים גבינה צהובה חריפה, מגורדת, ופילפל שחור. היה ממש טוב. כדאי לנסות.

...ודבר נוסף באמריקאית

בכל בית אמריקאי טוב מגישים לארוחת־ערב את החומוס והטחינה שלהם, כלומר המבורגר ונקניקיות על גריל ולידם צלחת ענקית עם תירסים מבושלים.

המבורגר ונקניקיות זה פיחס. אבל התירסים שלהם זו אגדה. יכול להיות שיש להם זן מיוחד, ונגד זה אין מה לעשות בארץ. אבל כמה טיפים להגשת תירס הצלחתי לסחוט מהקמצנים.

כשמבשלים תירס במים, מוסיפים למים כפית סוכר. אחר־כך, כשהתירס כבר מונח על הצלחת,

סתם תודה

זוכרים שבאחד המדורים הקודמים סיפרתי לכם שאין לי ספר־טלפון של איזור תל־אביב, וכמה קשה לי בחיים בגלל זה? הצעתי להחליף ספר־טלפון תמורת מקרר 19 קוב, או טיסה זוגית לפלמה־דה־מיורקה.

קיבלתי שלוש הצעות נחמדות, שאף אחת מהן לא הזכירה את עניין המקרר. איילה מתל־אביב ביקשה לתרום לי ספר, מישהו אחר נתן מיספר טלפון, ואדון אחר מיפו, בשם שלמה גרין, כתב מכתב אישי והציע לי לבוא אליו הביתה, לקבל את הספר.

הענין הוא, שגם אבא שלי קרא בהעולם הזה על יסוריי, ושלח לי את הספר הישן (איזור חיוג תל־אביב 1980). מאחר שאבא שלי ממילא חושב שאני חייבת לו את החיים שלי (כמובן, במידה מסויימת של צדק), לקחתי הספר ממנו, כדי שלא להגדיל את חוג האנשים שאני חייבת להם משהו.

ולמרות זאת, תודה גם לכל האחרים שנחלצו לעזרתי.

הודאה

טוב, הגיע רגע־האמת, וצריך להודות לפני אדם ולפני הבורא על החטאים.

צר לי לאכזב, אבל לפי דעתי — ממש לא היו לי השנה.

נכון שצעקתי, ולפעמים אפילו הרבצתי לילדים. נכון שלא פעם רבתי עם בעלי, כי אני צדקתי והוא לא. נכון שלא היתה לי סבלנות לאנשים מסויימים. נכון שנכנסתי לוויכוחים פוליטיים עם הרבה נהגי טקסי. נכון שאיחלתי איחולים איומים לנהגי־ישראל, ואם משאלותיי היו מתגשמות — היה מיספר הנהגים הישראלים יורד לחצי. נכון שרכלתי קצת, השמצתי קצת, שנאתי קצת, התעקשתי קצת והעלבתי קצת — אבל הכל ממש במידה סבירה.

אבל לא התחלתי במילחמה בלתי־נגמרת, לא הרסתי את החקלאות בארץ, לא הבאתי את הכלכלה לנורמות דרום־אמריקאיות, לא זרקתי אבנים בשבת על אף אחד, לא כפיתי את דעתי על אנשים אחרים, לא הצבעתי עבור שום מיפלגה, לא ירקתי על ראשי־ערים.

ובכל זאת, אם מישהו חושב שעשיתי לו עוול, שיידע שאני צמה ביום כיפור, ובעוד כמה ימים נתחיל את יחסינו מבראשית.

שיהיה לנו צום קל.

רוניאלה שמי